

азъ не съмъ за компромиситѣ. Интъкъ като че това е почти невъзможно; но азъ тѣй схващамъ брака и виждайки реалността, да остана вѣренъ на себе си — отбѣгвамъ увлеченията. Гледамъ да разреша въпроса, преди да се увлека. Защото стане ли това, мисълта ми ще бжде безвластна. А после страданията сж неми-  
нуеми.

Тя го гледаше; а въ погледа ѝ имаше толкова сила, вѣра и красота, че мисълта му се спрѣ, кога срѣщна погледа ѝ.

Тя незнаеше какво изразява погледа ѝ. Мисълта ѝ бѣ погълната отъ онова, което слушаше отъ младия българинъ, който я изненада съ смѣлитѣ си разбирания. Тя се измжчваше отъ въпроса: дали това е едно искрено разбиране или е едно деликатно засѣгване на онова, коото тя е проявила въ обноси и привързаностъ спрѣмо него.

Дълго тѣ мълчаха, вмислени въ себе си.

— Това е тѣй вѣрно! — започна тя неочаквано. Тѣй сериозно е всичко това, що казвате. Ала азъ бихъ казала: Нека бжде три дена, три часа, не: — само три мигновения . . . но трѣба да се обича; трѣба да се отдаде душата другиму. Това е една повелителна необходимостъ . . . Защото все пакъ то е едно неизмѣримо, безкрайно щастие.

— Тѣй! . . . Тѣй! . . . — прошепна той. Само че азъ съмъ българинъ. Азъ нося въ себе си онова, което, по колѣния преди мене, се е напластявало въ прадѣди, дѣди и бащи. По български азъ колнѣя за щастие дълго, вѣковѣчно, както българинъ жадува. Съ такова желание сж живѣли моитѣ създатели; а тѣ сж били хора прости, наивни, честни селени; а азъ нося въ душата си една нова култура, която е силна като мисълъ, а неможе да ме победи като чувство. И сега се моря между тия два мира и неznamъ кой ще победи . . .

Тя го слушаше пленена отъ искренната му ми-